

Радой Ралин

Изпитание

То вчера бе блян. Беше мистика.
Всички чакахме
да настане часът.
Ах, веднъж да започне
войната на Изтока,
да настъпи най-после Страшният съд.

Ние не знаехме
какво ще ни вдигне къщите:
полунощна камбана
или писък на влак?
Вярвахме: ще бъдем пак същите –
кон до коня,
юнак до юнак.

Тъй бе вчера. Но днеска е ясно:
непознатият шемет в гърдите не ври.
Няма още задачи.
Но вървят полугласно
от уста на уста
новини недобри.

Изчезват другари.
И няма камбани.
И народът край нас равнодушен стои.
Да изчакаме, да видиме:
какво ще стане?
И всеки се усмихва,
а всъщност се бои.

Ние мислехме,
ще ни потърсят хората.
Стачка ще вдигнат в един и същи час.
Вие другарите, много хубаво говорите!
Вие се борите!
Тръгваме след вас.

И се раждат красивите,
лъжливите слухове.
С тях ще победим ли страха?
Ако могат да възкръснат

септемврийските духове,
да ни повдигнат духа.

Не! Хвърковатите чети на парашутистите
ще се спуснат над нашите земи.
Не! В боя комунистите
не остават никога сами.

Но комунистите,
които умират,
също не умират сами.
И това не е мистика.
Но човек не трябва да се двоуми.

По-добре когато умираш,
да няма други.
Признаваме само една самота.
Това е най-голямата човешка заслуга:
да не споделяш смъртта.

И всичко е тъй хаотично.
И човек добива
необикновена цена.
Поведение:
предателско или героично
се решава в секунда една.

Всички чакахме. Часът да настане!
Не с изстрели и камбани –
в сърцата бие.
Историята подсказва въстание.
Останалото сме ние.

1941

КРАЙ

© 1941 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5809>]